

ΤΟ ΟΥΡΑΝΙΟ ΤΟΞΟ

Ἡ βροχὴ θλιβερὰ σιγостаλάζει . . .
Ὁ Ἥλιος τὸ μαγικὸ του δίχτι ἀπλώνει,
κ' ἡ νεροστάλα σὰν διαμάντι μοιάζει
    πὸν ἀνάερα λιώνει.

Πλούσια παλάτια, φτωχικὰ σπιτάκια
λουσμένα μέσ' στὸ φῶς χρυσοφαντάζουν,
λάμπουν οἱ δρόμοι, φέγγουν τὰ σωκάκια
    καὶ χρῶμα ἀλλάζουν.

Τὸ οὐράνιο τόξο, μυστικὴ ἀλυσίδα,
γαλαζόφωτη, φάνηκε καὶ ρίχνει
στοῦ ἀνθρώπου τὴν ψυχὴ μιὰ θεϊαν ἐλπίδα,
    πὸν ἀγάπη δείχνει,

Πὸν δείχνει τὸν καλὸ καιρὸ κρυμμένο
νὰ καρτερῆ ἀπ' τὴ θλίψη μας πλιὸ πέρα,
σὰν λάμψη μέσα στὸ συγνεφιασμένο
    θολὸν αἰθέρα.

Χαρὰ καὶ λύπη στὸ ἡλιοβρόχι σμίγει,
 σ' ἓνα φιλι μαζί γέλιο καὶ δάκρυ,
 κ' ἡ ζωὴ μας, ἀπέραντη καὶ λίγη,
 σβεῖ σὲ μιὰν ἄκρη.

Τὶς νεκρὲς μας χαρὲς κρυφανασταίνουν
 λογισμοὶ πλάνοι, καὶ ξαναθωροῦμε
 ἀπ' τοῦ Ὀνείρου τὸ ἀχνόκαστρο νὰ βγαίνουν
 ὅσα ποθοῦμε.

Ἔτσι τὸ οὐράνιο θαῦμα καθρεφτίζει
 κ' ἡ ψυχὴ, πὸν ὁ καιμὸς τῆ σκοτεινιάζει,
 σὰν Ἀγάπης ἡλιόφεγγο πὸν ἀρχίζει
 ν' ἀργοχαράζει . . .

ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ

